

BEATISSIMO AC SANCTISSIMO
PATRI BENEDICTO XIV.
PONTIFICI MAXIMO.

ALPHONSUS DE LIGORIO.



UÆ Dignitatis Majestas, Beatissime Pa-
ter, doctrinæ, atque eruditionis tuæ
fastigium, ne Tibi hoc meum Opus
Morale simpliciore, ac prorsus humili
stylo conscriptum, exhiberem, aut
suadere me omninò, aut dubitantem
detertere magnopere debuissent: Summa verò San-
ctitatis Tuæ benignitas, ac ferventissimus zelus qui
in Te semper enituit, prius ut optimi Præfulis Sin-
gularum Ecclesiarum partes absolveres, & deinde
ut Summi universalis Ecclesiæ Pastoris muneri vi-
gilantissimè satisfaceres, me impulerunt, ut hos te-
nues labores meos, quos nonnisi pro Animarum sa-
lute suscipere, & in publicam edere lucem consti-
tui, Tibi libentissimè dedicarem. Cùm enim fuif-

sem Dei beneficio vocatus ad Missionum ministerium pro adjuvandis Populis per rura dispersis, iisque potissimum qui spiritualibus magis destituuntur auxiliis, visa mihi ad hoc fuit necessaria scientia plusquam mediocris Rerum Moralium, quæ tum ad instruendas, tum ad regendas Animas esset accommodata. Qua de re tam pro mea, quàm pro Juvenum nostræ Sodalitatis intelligentia opportunum duxi Opiniones probabiliore, utilioresque ad Animarum salutem seligere. Cùmque plurimis per plures annos relectis Auctoribus tam benignæ, quàm rigidæ sententiæ, alios nimium benignitati indulgentes, alios nimium austeritati addictos comperissem, operæ pretium me facturum credidi, si librum ederem qui mediam viam tenens, sententias magis veritati consonas, magisque scitu necessarias ad conscientias dirigendas exponeret; Atque, hac arrepta opportunitate multa in eo ad praxim pertinentia, quæ Sacrarum Missionum exercitio didiceram, Fratribus meis committerem. Opus Deo juvante cæpi, & absolvi, proponendo mihi pro doctrinarum exponendarum methodo Medullam P. Busembai Soc. Jesu, & absolutum typis demandavi: quod cùm universè fuerit acceptum, rursusque debuerit publici juris fieri, in meliorem ordinem redegi, diligentius quibusdam doctrinis enucleatis, compluribus aliis adjectis, additisque insuper aliquibus Dissertationibus de Infalibilitate Definitionum Pontificiarum, & de earundem supra Concilia Superioritate.

At quia libri omnes qui ex Thologiæ principiis Fidei, ac morum controversias pertractant, Tibi soli debentur, qui & summus es Theologiæ Princeps,

unusque Ecclesiæ Moderator, Divinæ Veritatis conservator, & vindex, unusque controversiarum Judex, ab ipso Deo singulari providentia ad hoc constitutus, prout dixit Maximianus Episcopus Constantinopolitanus (Epist. ad Orientales): „ (Omnes fines
„ Terræ, omnesque veram Fidem profitentes in Ro-
„ manorum Pontificum potentiam tanquam in So-
„ lem respicere, quem de ceteris mortalibus ex ter-
„ rarum Orbe Conditor Orbis elegit, cui Cathedram
„ magisterii principaliter possidendam tenere, per-
„ petuo privilegii jure concessit, ut quisquis Divi-
„ num aliquod, sive profundum nosse desiderat, ad
„ hujus præceptionis oraculum, doctrinamq; recurrat.

Hinc justè hoc Opus Tibi dicendum existima-
vi, eoque magis, quòd una ex præcipuis causis quæ
me ad illud edendum induxerunt, fuit ut cognitas
Omnes haberent saluberrimas Bullas, Epistolasque
Encyclicas tuas, quæ tantopere profuerunt, & pro-
derunt usque ad Seculorum consummationem uni-
versali morum reformationi cunctorum Fidelium:
quandoquidem in eisdem S. T. summa prudentia ne-
que ad nimium rigorem, neque ad nimiam benigni-
tatem declinans, sed temporum defectui condescen-
dens, mira suavitate disposuit id quod cum ingenti
animi fortitudine sibi proposuerat.

Fuit præterea mihi consilium plurimas in me-
dium doctrinas proferre, quas ex aureis tuis Ope-
ribus sum edoctus, quibusque S. T. non pauca im-
mortali recordatione digna, atque ediscenda uni-
versæ Reipublicæ Litterariæ tradidit. Hæc enim tua
grandis doctrinæ eminentia non minùs quàm reliquæ
quæ in Te elucent virtutes, nempe morum integri-

tas , admiranda a Propinquis alienatio , Prudentia singularis , incomparabilis salutis Animarum zelus, & summo Sacerdotio apprime necessarius , Te supremo Pontificatu dignissimum reddiderunt.

Demum si Librorum dedicationes solent testes esse grati animi, ac non immemoris acceptorum ab aliquo magno Principe beneficiorum, cùm unus ipse sim ex Fratribus Congregationis SS. Redemptoris, cui Tu nuper Apostolicam Auctoritatem benignissimè accomodasti, oportebat jure merito, ut Tibi uni hoc Opus sisteretur, ac præterea nemini.

Tu igitur, Beatissime Pater, per illam, qua genus humanum complecteris charitate^m; per curam illam quam Christianis omnibus enixè & debes, & præstas, per illum ipsum cujus in Terris vice fungeris Jesum Christum, excipe pietate qua soles hoc qualecumque munusculum quod Tbi sacro, & præfento, ut modereris, corrigas, deleas quicquid in eo veritati absolum visum fuerit, & si quid boni est, faveas, & tuearis; paternaque, ac Apostolica Benedictione tua prosequi non dedigneris tum opus ipsum, ut Animarum profit saluti, tum me, Sodalesque meos, ut in nostro ministerio Divinæ Gloriæ cooperantes, uberrimum in vinea Domini fructum reportare valeamus.

Nostrium autem erit jugiter Deo fundere preces, ut universo Christiano Orbi Sanctitatem Tuam diu servet incolumem, diuque in Terris relinquat, quo tandem aliquando non sine Omnipotentis Dei præsidio Catholicæ Religionis hostes, omnesque a vera Fide aberrantes ad ovile Christi, Fideliumque cætum ad unicum salutis portum felicissimè deducantur.